

Arrest

**nr. 108 183 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 april 2008 een eerste asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 oktober 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 23 687 van 25 februari 2009 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 19 maart 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 10 juli 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 17 februari 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest met nummer X van 29 juni 2010 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 29 juli 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Verzoeker dient op 19 februari 2013 een derde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 februari 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [B. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19/02/2013 (2)

overwegende dat betrokkene op 04/04/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/02/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 10/07/2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 01/07/2010 door de RW afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 19/02/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe bewijzen te kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij volgende week zal gedoopt worden en daarna het doopbewijs zal komen voorleggen. Overwegende dat er niet kan geoordeeld worden over feiten (het doopsel) dat zich nog niet hebben voorgedaan. Overwegende dat betrokkene bovendien tijdens de procedure van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/08/2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

[...]

Verzoekende partij verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens het gehoor van haar derde asielaanvraag dat zij 'volgende week zal gedoopt worden en daarna het doopbewijs zal komen voorleggen'.

Het feit dat verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om op zijn minst één week te wachten op het bewijs van het doopsel is echter zeer onzorgvuldig.

De derde asielaanvraag dateert immers van 19 februari 2013. Op 21 februari 2013 ging de verwerende partij - zonder de nieuwe elementen af te wachten zoals verzoekende partij gevraagd had - over tot een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is niet ernstig!

In dit opzicht wenste verzoekende partij ook te verwijzen naar een RvV arrest 45 811 dd. 30 juni 2010. In dit arrest was Uw Raad van oordeel dat het zorgvuldigheidbeginsel geschonden werd door onmiddellijk over te gaan tot een niet in overwegingname van de asielaanvraag terwijl uitdrukkelijk aangegeven werd door de verzoekende partij dat zij nog twee nieuwe stukken wenste over te brengen. Uw Raad vernietigde de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat van een zorgvuldig optredende overheid in dergelijke omstandigheden mag verwacht worden dat de kans geboden werd om alsnog voormelde stukken neer te leggen alvorens een standpunt in te nemen inzake de tweede asielaanvraag.

Hoewel het in casu de derde asielaanvraag betreft van verzoekende partij, is de situatie zeer vergelijkbaar.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd manifest geschonden in de thans bestreden beslissing.

[...] De verwerende partij verwijst in de thans bestreden beslissing ook naar de negatieve arresten van de vorige asielprocedures. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip ‘nieuw element’ geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat “artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.” CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

“B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. “ GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste, tweede en tevens uit haar derde asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk ‘mogelijks’ een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

[...] Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag wel degelijk nog ‘nieuwe elementen’ mag aanbrengen die haar verhaal bevestigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste of tweede asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de vorige asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die

reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn vorige asielprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique farsant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que s/7 peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft. [...]"

4.2.1. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

In het kader van zijn derde asielaanvraag bracht verzoeker geen nieuwe stukken aan. Wel verklaarde hij:

“Volgende week wordt ik gedoopt door de Delphian Christenen. Dit is een stroming in de kerk via internet. Alle communicatie verloopt via internet. De pastoor komt van Hongarije om mij hier te dopen.

Ik wil jullie bewijzen dat ik Christen ben. Van zodra ik gedoopt ben, kom ik met het bewijs.

Op welke dag wordt u gedoopt? Normaal gezien op 1 maart 2013, als hij niet verhinderd is die dag.

Heeft u nog iets toe te voegen? Ik ben Christen en ik kan daardoor niet terug naar Iran. Als ik terugkeer krijg ik de doodstraf.”

Op basis van deze verklaringen van verzoeker weerhield verweerder geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat niet kan worden geoordeeld over een feit, met name het aangekondigde doopsel, die zich nog niet heeft voorgedaan. Tevens wijst hij erop dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag reeds melding maakte van het feit dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom.

De Raad stelt vast dat het niet als onjuist of kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder een loutere verklaring dat een persoon de volgende week zal worden gedoopt niet weerhoudt als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker legde ook geen enkel bewijs voor van deze beweerde geplande doop. Verweerder kon er in dit verband op wijzen dat hij niet kan oordelen over een feit dat zich nog niet heeft voorgedaan.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld door niet minstens een week te wachten met het nemen van zijn beslissing, zodat het bewijs van doopsel alsnog kon worden voorgelegd. Zoals hierboven reeds aangehaald, kon verweerder bij het nemen van zijn beslissing enkel vaststellen dat de doop van verzoeker geen feit betrof. Een incorrecte feitenvinding blijkt dan ook niet. Verder blijkt ook geenszins dat het bestuur zijn beslissing diende uit te stellen tot het ogenblik dat de doop wel zou hebben plaatsgevonden. Dit geldt zelfs des te meer nu verzoeker zelf ook geen bewijs bijbracht van de geplande doop, doch zich beperkte tot een loutere bewering dat deze normaal op 1 maart 2013 zou plaatsvinden. De Raad wijst er in dit verband ook op dat van een zorgvuldig handelende vreemdeling zelf kan worden verwacht dat deze pas een nieuwe asielaanvraag indient wanneer hij effectief nieuwe elementen kan voorleggen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval was. Verzoeker kan in dit verband verder ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 45 811 van de Raad van 30 juni 2010. Los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben, toont verzoeker immers niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de zaak waarnaar verzoeker thans verwijst, was op het ogenblik van het nemen van de beslissing namelijk wel reeds sprake van nog niet eerder voorgelegde stukken, doch konden deze niet worden voorgelegd omdat deze zich nog bevonden in de plaats van opvang. Tevens werd hierbij door de Raad rekening gehouden met een schrijven van een maatschappelijk werkster van het OCMW waaruit bleek dat de vreemdeling zich enkel diende aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn bijlage 26 te ondertekenen en in ontvangst te nemen en dat niet bleek dat hij op deze datum ook reeds zou worden gehoord. *In casu* beschikte verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over nieuwe stukken, doch verwees hij enkel naar een toekomstige geplande doop. Het betreft geenszins vergelijkbare zaken.

Verzoeker betoogt verder, aan de hand van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, dat het wel degelijk mogelijk dient te zijn om een nieuw bewijs van oude, en in het kader van de vorige asielprocedures reeds aangehaalde, feiten aan te brengen als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er dient evenwel te worden herhaald dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag helemaal geen nieuw bewijs van een '*oud feit*' aanbracht. In zoverre verzoeker aldus kritiek wenst te uiten op het tweede motief in de bestreden beslissing waarom de beweerde geplande doop niet wordt weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name het motief dat verzoeker reeds tijdens zijn tweede asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom, merkt de Raad nog het volgende op. Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat een loutere herhaalde verklaring dat hij is bekeerd tot het christendom zoals hij ook reeds inriep in het kader van zijn tweede asielaanvraag en waarbij deze bewering reeds werd onderzocht in het kader van deze tweede asielprocedure en zonder dat hij in dit verband enig nieuw element of feit aanbrengt – nu hij enkel steunt op een bewering dat hij zal worden gedoopt, doch zonder dat dit feit reeds heeft plaatsgevonden – ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is weerhouden. Er blijkt geenszins dat verzoeker een nieuw element voorbracht ter bevestiging van zijn eerdere verklaringen, nu hij er zich toe beperkte te herhalen dat hij bekeerd is tot het christendom. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat verweerder, wat dit tweede motief betreft, heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst nog op algemene wijze naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State inzake artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch zonder dat hij aan de hand van deze rechtspraak aannemelijk maakt dat verweerder in zijn concrete geval ten onrechte zou hebben vastgesteld dat er geen sprake is van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ook waar hij betoogt dat verweerder door te verwijzen naar de eerdere asielprocedures lijkt aan te geven dat geen enkel nieuw element zou kunnen worden aangebracht opdat geloof wordt gehecht aan het asielrelaas, weerlegt hij de concrete motivering in de bestreden beslissing niet dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht in het kader van de derde asielaanvraag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

4.2.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt er zich toe op algemene wijze te betogen dat het EHRM geen tijdgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens en te stellen dat uit de door hem afgelegde verklaringen tijdens zijn eerste, tweede en derde asielprocedure wel degelijk blijkt dat er mogelijks een schending is van artikel 3 van het EVRM. Hij betreft dit betoog evenwel niet op zijn concrete zaak en/of licht dit betoog niet nader toe. De Raad heeft bovendien bij arrest met nummer 45 637 van 29 juni 2010 reeds vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij werd rekening gehouden met de verklaring van verzoeker te zijn bekeerd tot het christendom. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij in het kader van zijn derde asielprocedure geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS